

This is a self-archived version of an original article. This version may differ from the original in pagination and typographic details.

Author(s): Rautiainen, Matti

Title: Laitonta menoa

Year: 2019

Version: Published version

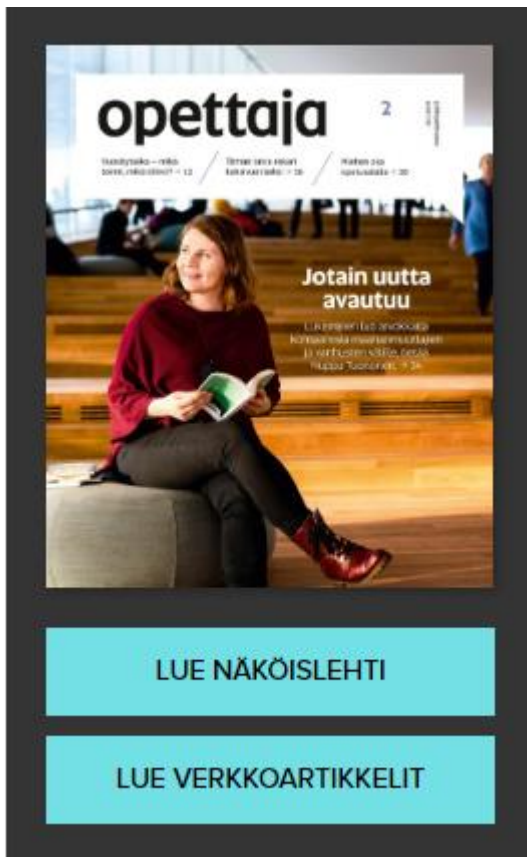
Copyright: © Kirjoittaja & Opetusalan Ammattijärjestö OAJ, 2019

Rights: In Copyright

Rights url: <http://rightsstatements.org/page/InC/1.0/?language=en>

Please cite the original version:

Rautiainen, M. (2019). Laitonta menoa. *Opettaja*, 25.1.2019(2).
<https://www.opettaja.fi/kolumnit-ja-pakinat/terveysia-arjesta-laitonta-menoa/>

<https://www.opettaja.fi/kolumnit-ja-pakinat/terveysia-arjesta-laitonta-menoa/>

Terveisiä arjesta: Laitonta menoa

KOLUMNIT JA PAKINAT

- 25.01.2019
- Matti Rautiainen teksti

Eduskunta yrittää kiivaasti saada valmistelussa olevat lait maaliin ennen kevään vaaleja. Nykyiset kansanedustajat ovat ahkeroineet niin esitysten, valmistelujen kuin niiden perustuslaillisuuden parissa niin tehokkaasti, että seuraavan hallituksen on syytä lanseerata byrokratianpurkutalkoot 2.0, jotta päästään lakien säätämisessä edes jonkinlaiseen normaaliin päiväjärjestykseen.

Auttaisiko asiaa, jos poistettaisiin kaikki lait? Silloinhan katoaisi myös lainsäätämisen riesa.

Asia on ainakin kuvitteellisella tasolla pohtimisen väärä, ja olen useasti kysynyt sitä opettajankoulutuksessa aloittavilta opiskelijoilta.

Jos suomalaisille ilmoitettaisiin, etteivät lait ole enää voimassa, opiskelijoiden mukaan tapahtuisi jotakuinkin seuraava:

Maa ilma ajautuu kaaoksen. Yhtäkkiä rauhallisen oloiset kanssakansalaiset kaivavat piiloistaan aseet ja lähtevät ryöstöretkille.

Kaupat ryöstetään, samoin autot. Maanteiden varret täyttyvät renkaattomista ja stereottomista autonraadoista. Liikkuu ei parane, koska mierolaiset kyttäävät kukkuloiden takana oma etu mielessään.

Villiä menoa, mutta on meille naurukin maittanut, kun kuvittelun aiheuttamista ensipeloista on päästy takaisin rationaalisempaan tilaan ja porukalla pureskelemaan kauhistuneita ensireaktioita.

Vallattomiksi anarkisteiksi nuoret eivät ole kelkkaansa kääntäneet.

Ihan varma en kuitenkaan ole siitä, onko itselle nauraminen aidompaa, kun kohteena ovat käsitykset muista ihmisistä, vai silloin, kun silmät kostuvat siitä, millaisen kuvan he olivat luoneet itsestään.

Vallattomiksi anarkisteiksi nuoret eivät ole kelkkaansa keskustelujen myötä kääntäneet, vaikka hetkeksi mieleen hypähtäneestä villistä ja sivistymättömästä ihmisestä päästiinkin eroon. Mahtoikohan se kuitenkaan kadota kokonaan? Mistä se ylipäättänsä tuli, voimakkaasti ja monen mieleen?

Mielemme täyttyy tunnetusti siitä, mitä haluamme olla, ja se suhteutuu aina toisiinsa. Kaikilla kulttuureilla on omat jakolinjansa. Meillä yksi sellainen piirtyy villiyyden ja sivistyksen väliin. Jos sen välimaastossa hymyilyttää, niin on toivoa.

Matti Rautiainen on opettajankouluttaja Jyväskylän yliopiston Opettajankoulutuslaitoksella.

matti.a.rautiainen@jyu.fi